

Sygn. akt III AUa 579/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

del. SSO Joanna Baranowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Sztuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lutego 2015 r. w Ł.

sprawy **Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w T.** przy udziale A. S.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 21 lutego 2014 r., sygn. akt: V U 1446/13,

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w T. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 579/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. stwierdził, że A. S. jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym, stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, u płatnika składek – Powiatowego Inspektoratu Weterynarii podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu w okresie od 1 stycznia 2006 roku do 28 stycznia 2010 roku.

Od powyższej decyzji odwołał się Powiatowy Inspektorat Weterynarii, zarzucając naruszenie art. 9 ust. 5, art. 9 ust. 4a w zw. z art. 6 ust. 1 pkt. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585), art. 16 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej (tekst jedn. Dz. U. z 2010r. Nr 112, poz. 744) oraz art. 7-9 i art. 77 k.p.a. Wskazując na powyższe naruszenia skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przyjęcie, że w spornym okresie A. S. jako osoba mająca ustalone prawo do emerytury nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu.

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2013 roku Sąd wezwał z urzędu do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanej A. S..

Na rozprawie w dniu 12 lutego 2014 roku zainteresowana przyłączyła się do odwołania.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2014r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że zainteresowana A. S. nie podlegała w okresie od 1 stycznia 2006 roku do 28 stycznia 2010 roku obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umów o świadczenie usług weterynaryjnych zawartych z Powiatowym Inspektorem Weterynarii w T. M.. oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. na rzecz Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w T. M.. kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne.

Decyzją dnia 2 stycznia 2006 roku Powiatowy Lekarz Weterynarii w T. M.. wyznaczył A. S. do wykonywania określonych czynności weterynaryjnych. W dniu 2 stycznia 2006 roku Powiatowy Lekarz Weterynarii w T. M.. (wyznaczający) zawarł z A. S. (wyznaczony) umowę do wykonania czynności określonych w ustawie o Inspekcji Weterynaryjnej dnia 29 stycznia 2004 roku (Dz. U Nr 33, poz. 287) . W § 1 umowy określono, że wyznaczający powierza, a wyznaczony przyjmuje do wykonania czynności, których rodzaj, sposób wykonania, zakres oraz miejsce określi Decyzja stanowiąca załącznik nr 1 do niniejszej umowy, a nadto w umowie tej wyznaczony oświadczył, że posiada odrębny tytuł ubezpieczenia społecznego i nie wnosi o opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne wynikające niniejszej umowy. Kolejne umowy o wykonywanie czynności weterynaryjnych zostały zawarte między Powiatowym Lekarzem Weterynarii w T. M.. i A. S. w dniach 2 stycznia 2007 roku, 2 stycznia 2008 roku, 2 stycznia 2009 roku oraz 2 stycznia 2010 roku. Umowy te miały podobną treść, jak umowa z dnia 2 stycznia 2006 roku. Ostatnią ze wskazanych umów zawarto na okres od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku.

W okresie wykonywania czynności na rzecz Powiatowego Lekarza Weterynarii w T. M.. A. S. była uprawniona do emerytury.

Od 30 marca 2001 roku A. S. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie działalności weterynaryjnej. Zainteresowana wykonywała zlecenia na rzecz Powiatowego Lekarza Weterynarii w T. M.. jako przedsiębiorca w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Od dnia 1 stycznia 2006 roku A. S. została zgłoszona do ubezpieczenia zdrowotnego przez płatnika składek – Powiatowy Inspektorat Weterynarii. Ponadto A. S. od 1 grudnia 2005 roku była zgłoszona do ubezpieczenia zdrowotnego jako osoba mająca ustalone prawo do emerytury, od 1 stycznia 2006 roku do ubezpieczenia zdrowotnego jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą mająca ustalone prawo do emerytury oraz w okresie od 1 czerwca 2005 roku do 31 grudnia 2005 roku oraz od 29 stycznia 2010 roku do chwili obecnej do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia społecznego jako pracownik.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Okręgowy wskazał , iż zgodnie z ustawą z dnia 29 stycznia 2004 roku o Inspekcji Weterynaryjnej (tekst jedn. Dz. U. z 2010r. Nr 112, poz. 744 ze zm.) Inspekcją Weterynaryjną kieruje Główny Lekarz Weterynarii będący centralnym organem administracji rządowej (art. 6 ust. 1). Powiatowy lekarz weterynarii jest kierownikiem powiatowej inspekcji weterynaryjnej wchodzącej w skład niezespółonej administracji rządowej i podlega wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii, który z kolei podlega Głównemu Lekarzowi Weterynarii. Zadania organów inspekcji wykonują lekarze weterynarii i inne osoby zatrudnione w Inspekcji oraz lekarze weterynarii wyznaczeni, zgodnie z art. 16 do wykonywania określonych czynności pod nadzorem i w imieniu organów inspekcji.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż zawarcie przedmiotowej umowy, w związku z brzmieniem art. 16 ust. 3 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej, jest warunkiem sine qua non powierzenia zadań wchodzących w zakres administracji weterynaryjnej wraz ze sędowaniem niezbędnego zakresu władztwa administracyjnego. Przedmiotem zlecenia, dokonanego w trybie art. 16 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku o Inspekcji Weterynaryjnej, mogą być przy tym czynności administracji

rządowej związane z urzędowym badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa. Czynności te wchodzi, w myśl art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej oraz przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2005 roku o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127 z późn. zm.), w zakres kompetencji Inspekcji Weterynaryjnej. Powyższe oznacza, iż do tego rodzaju umów nie można stosować typowych ustaleń prawa cywilnego, w tym w zakresie, czy przedmiotowe czynności wykonywane są we własnym imieniu i na rachunek lekarza wyznaczonego. Jednocześnie podkreślić należy, że lekarz weterynarii A. S. zlecenia zawierała z Powiatowym Lekarzem Weterynarii jako przedsiębiorca – w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a mając ustalone prawo do emerytury podlegała dobrowolnie ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności, a z tytułu wykonywanych umów zlecenia nie podlegała ubezpieczeniom, ani obowiązkowo ani dobrowolnie. Lekarz weterynarii wykonywała zlecenia w ramach działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług weterynaryjnych.

W orzecznictwie dotyczącym przedmiotu sprawy, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że wykonanie czynności w zakresie inspekcji weterynaryjnej nie stanowi samodzielnej podstawy podlegania ubezpieczeniom społecznym z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1442 ze zm.), jeżeli są one wykonywane w ramach prowadzonej przez przedsiębiorcę (podatnika) pozarolniczej działalności gospodarczej (art. 13 pkt 6 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych).

Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 23 czerwca 2009 roku III UK 24/09, Lex nr 518053, z dnia 14 grudnia 2010 roku, I UK 209/10, Lex Nr 738525, z dnia 11 sierpnia 2009 roku, (...), Lex Nr 533699, z dnia 11 sierpnia 2009 roku, III UK 31/09, Lex Nr 53706 odniósł się do tego zagadnienia, a argumenty tam przytoczone są w pełni aktualne również w niniejszej sprawie.

W powołanym orzecznictwie Sąd Najwyższy wyjaśnił konsekwentnie, że podział przychodów w ustawie podatkowej nie kreuje samodzielnie podstawy podlegania ubezpieczeniom społecznym. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych i o podatku dochodowym od osób fizycznych zajmują się odrębnymi przedmiotami regulacji. Działalność gospodarcza stanowi wspólną podstawę do stosowania ich obu. Działalność ta stanowi podstawę podlegania ubezpieczeniom społecznym, a z drugiej strony podlega ustawie podatkowej. Ustawa podatkowa nie określa jednak co stanowi podstawę podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, gdyż samodzielnie reguluje to ustawa systemowa. O ile art. 13 pkt 6 ustawy podatkowej stanowi podstawę prawną do kwalifikacji przychodu jako uzyskiwanego z działalności wykonywanej osobiście, to dalej nie jest uprawnione wnioskowanie, że jednocześnie wyznacza podstawę ubezpieczenia społecznego z art. 6 ust 1 pkt 4 ustawy o sus. Przepis art. 13 pkt 6 ustawy podatkowej nie ingeruje w ustrojowe podstawy działalności gospodarczej, a dotyczy tylko opodatkowania i taka jest jego przedmiotowa granica regulacji. Sąd Najwyższy wyjaśnił także, iż działalność gospodarcza stanowi podstawę do stosowania ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i podatkowej, lecz nie odwrotnie. Wynika to z przyjęcia w Konstytucji wolności działalności-gospodarczej (art. 20), podlegającej ograniczeniu ustanowionemu tylko w ustawie i tylko, gdy jest konieczne z określonych w niej przyczyn, które jednak nie może naruszać istoty tej wolności (art. 31). W przedmiotowej sprawie należy zatem oddzielić opodatkowanie od podstawy podlegania ubezpieczeniom społecznym. Kwalifikacja, że przychód z umów zleconych przez niektóre organy władzy lub administracji (art. 13 pkt 6 ustawy podatkowej) stanowi przychód z działalności wykonywanej osobiście, nie wyłącza podstawy ubezpieczeń społecznych, którą była działalność gospodarcza ubezpieczonej, w ramach której mogła realizować umowy zlecenia. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2009 roku, III UK 24/09).

Sąd Okręgowy wskazał, iż niesporne w przedmiotowej sprawie jest, iż A. S. w okresie od 1 stycznia 2006 roku do 28 stycznia 2010 roku miała ustalone prawo do emerytury oraz prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą i nie pozostawała w stosunku pracy. Przedmiotem zaś sporu jest, czy umowy zawarte przez A. S. z Powiatowym Lekarzem Weterynarii w ramach pozarolniczej działalności gospodarczej, skutkowały uznaniem, iż wyłącznym tytułem (dobrowolnym) do ubezpieczeń społecznych skarżącej była pozarolniczą działalność gospodarcza, co wykluczałoby przymus ubezpieczenia z tytułu umowy zlecenia. Jak wynika z całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego A. S. w okresie objętym sporem tj. w okresie od 1 stycznia 2006 roku do 28 stycznia 2010 roku, wykonywała na podstawie umów zawartych z powiatowym inspektorem weterynaryjnym, czynności z wyznaczenia w

ramach prowadzonej działalności weterynaryjnej w oparciu o art. 9 ust. 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5 tej ustawy i podlegała dobrowolnie ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu z tytułu prowadzonej działalności.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy uznał odwołanie za uzasadnione i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak sentencji. Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego znajduje uzasadnienie w treści art. 98 k.p.c. oraz przepisach § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490).

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył apelacją organ rentowy w całości, zarzucając mu:

1) naruszenie prawa materialnego, a to:

- art. 6 ust. 1 pkt. 4 w związku z art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137 poz. 887 ze zm.) przez ich niezastosowanie i uznanie, że A. S. w spornym okresie tj. od 1.01.2006r. do 28.01.2010r nie podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu umów o świadczenie usług weterynaryjnych zawartych z Powiatowym Inspektorem weterynarii w T..

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, iż do istotnych cech działalności gospodarczej należy prowadzenie jej przez przedsiębiorcę we własnym imieniu i na rzecz przedsiębiorcy – art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Nie mogą być zatem objęte zakresem działalności gospodarczej czynności wykonywane pod nadzorem i w imieniu Inspekcji Weterynaryjnej. Czynności wyznaczonego lekarza weterynarii wykonywane są na rzecz i w imieniu Inspekcji Weterynaryjnej co wyklucza by te same czynności równocześnie były wykonywane w imieniu własnym na rzecz przedsiębiorcy. Oznacza to, że umowy o świadczenie usług w zakresie Inspekcji Weterynaryjnej są samodzielną podstawą do ustalania obowiązku ubezpieczeń osoby wykonującej takie umowy. Nadto apelujący podnosił, że stosownie do art. 5 ust. 3 oraz art. 22 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej lekarz weterynarii (wyznaczony do świadczenia usług weterynaryjnych) wykonuje je pod nadzorem i w imieniu organów inspekcji, przy wykonywaniu tych czynności podlega ochronie prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych. Z art 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wynika natomiast, że osoba prowadząca działalność gospodarczą wykonuje ją we własnym imieniu i na własny rachunek, ponosząc w całości związane z nią ryzyko gospodarcze, a przy jej wykonywaniu nie korzysta z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych. Skoro zatem czynności wyznaczonego lekarza weterynarii wykonywane są pod nadzorem oraz na rzecz i w imieniu Inspekcji Weterynaryjnej to nie są wykonywane w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez lekarza weterynarii.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego nie odnosi skutku, gdyż Sąd Okręgowy wydał prawidłowy wyrok, który znajduje uzasadnienie w okolicznościach faktycznych sprawy jak i w treści obowiązujących przepisów.

Zgodnie z przyjętymi w sprawie ustaleniami A. S. poczynając od 1 stycznia 2006 roku do 28 stycznia 2010r. była uprawniona do emerytury oraz prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług weterynaryjnych i nie pozostawała w stosunku pracy.

Powiatowy Lekarz Weterynarii wyznaczył A. S. do wykonywania czynności z zakresu działania inspekcji weterynaryjnej. Określenie zakresu i miejsca ich wykonywania, jak również ustalenie wysokości wynagrodzenia, następowało w formie umów do wykonania czynności określonych w ustawie o Inspekcji Weterynaryjnej z dnia 29.01.2004r. zawieranych kolejno poczynając od 2006 roku. do 2010r.

Sąd Okręgowy trafnie zauważył, że spór w sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy z tytułu zawartych umów wskazanych powyżej A. S. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom, to jest emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu, a w konsekwencji, czy Powiatowy Inspektorat Weterynarii był zobowiązany do opłacenia z tego tytułu stosownych składek.

Analizując powyższe zagadnienie należy w pierwszej kolejności przypomnieć, że uprawnienie Powiatowego Lekarza Weterynarii do wyznaczania lekarzy weterynarii niebędących pracownikami Inspekcji do wykonywania ustawowych zadań Inspekcji wynika z art. 16 ustawy z dnia 29 stycznia 2004r. o Inspekcji Sanitarnej (tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r. Nr 112, poz. 744, ze zm). Wyznaczenie do wykonywania następuje w drodze decyzji administracyjnej określającej rodzaj i zakres przekazanych do wykonania czynności. Wykonywanie tych czynności następuje po zawarciu przez powiatowego lekarza umowy z wybranymi osobami (w niniejszej sprawie: lekarzami weterynarii).

Mając na uwadze powyższe regulacje prawne stwierdzić należy, że decyzja wyznaczająca A. S. do wykonywania czynności w imieniu Powiatowego Lekarza Weterynarii uprawniała ją do wykonywania czynności z zakresu inspekcji weterynaryjnej. Natomiast zawierane w jej następstwie umowy określały rodzaj czynności zleconych, ich zakres oraz miejsce wykonywania, jak również wysokość wynagrodzenia i termin jego zapłaty.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku Nr 205, poz. 1585, ze zmianami) osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą mające ustalone prawo do emerytury lub renty podlegają dobrowolnie ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym. Z kolei przepis art. 6 ust. 1 pkt 4 stanowi, że obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym podlegają osoby fizyczne, które wykonują pracę na podstawie umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia.

Jak wynika z ustaleń poczynionych w sprawie czynności wykonywane przez A. S. w wykonaniu zawartych z Powiatowym Lekarzem Weterynarii umów wchodziły w zakres prowadzonej przez A. S. działalności gospodarczej.

Apelujący podnosił, iż w świetle treści art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zgodnie z którym do istotnych cech działalności gospodarczej należy prowadzenie jej przez przedsiębiorcę we własnym imieniu i na rzecz przedsiębiorcy – nie mogą być objęte zakresem działalności gospodarczej czynności wykonywane pod nadzorem i w imieniu Inspekcji Weterynaryjnej. Zdaniem apelującego wyklucza to wykonywanie tych samych czynności równocześnie w imieniu własnym na rzecz przedsiębiorcy oraz oznacza to, że umowy o świadczenie usług w zakresie Inspekcji Weterynaryjnej są samodzielną podstawą do ustalania obowiązku ubezpieczeń osoby wykonującej takie umowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko takie jest nieuprawnione. Sąd Apelacyjny podziela w całej rozciągłości argumentację przedstawioną w uzasadnieniu do powoływanego przez Sąd Okręgowy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23.06.2009r. w sprawie III UK 24/09 (publ. LEX nr 518053). Sąd Najwyższy wskazał, iż wykonanie czynności w zakresie inspekcji weterynaryjnej nie stanowi samodzielnej podstawy podlegania ubezpieczeniom społecznym z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli są one wykonywane w ramach prowadzonej przez przedsiębiorcę (podatnika) pozarolniczej działalności gospodarczej (art. 13 pkt 6 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych). W uzasadnieniu wskazanego wyroku zaakcentowano bardzo wyraźnie pierwszeństwo regulacji zawartych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych dla ustalania podstawy ubezpieczenia społecznego przed unormowaniami wynikającymi z wskazywanej przez apelującego czy to ustawy o podatku dochodowym (art. 13 pkt 6 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 2) czy też z ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej (art. 5 ust. 3, art. 22) w powiązaniu z ustawą o swobodzie działalności gospodarczej (art. 4 ust.1). W szczególności Sąd Najwyższy wskazał, iż brak podstaw w treści ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej do wyprowadzania wniosku, iż lekarz weterynarii wyznaczony do świadczenia usług weterynaryjnych, wykonywanych pod nadzorem i w imieniu organów inspekcji weterynaryjnej i przy wykonywaniu których podlega ochronie prawnej dla funkcjonariuszy publicznych nie może wykonywać wskazanych czynności w ramach prowadzonej działalności gospodarczej a tylko w ramach umowy

zlecenia. Ustawa o inspekcji weterynaryjnej nie zajmuje się podstawą ubezpieczenia społecznego. W przeciwnym razie należałoby przyjąć, że kreuje szczególną podstawę ubezpieczenia (a nie ma w niej żadnych regulacji w tym przedmiocie) wbrew sytuacji prawnej i woli lekarza weterynarii, który przyjmuje wyznaczenie i zawiera umowę a świadczenie czynności weterynaryjnych. Domena władztwa publicznego wyrażająca się w decyzji o wyznaczeniu lekarza weterynarii do zadań inspekcji nie rozstrzyga o podstawie jego ubezpieczeń społecznych. Nie stanowi to w ogóle jej przedmiotu. Przeciwnie właśnie ta decyzja wskazuje na styk interesu publicznego i prywatnego. Po prostu organ administracji potrzebuje podmiotu prywatnego, co wcale nie oznacza, że podmiot wyznaczony zaprzestaje działalności gospodarczej. Jego sytuację kształtują decyzja - czyli szczególne wyznaczenie związane z uzyskaniem statusu urzędowego lekarza weterynarii - a z drugiej umowa, która nie musi zmieniać jego podstawy działalności gospodarczej, w ramach której będzie świadczył działalność usługową, z tym że zlecaną przez organ administracji. Można zauważyć, że łączenie interesu publicznego z prywatnym przyjmowane jest w partnerstwie publiczno-prywatnym, w którym umówione przedsięwzięcie może polegać na świadczeniu usług przez podmiot prywatny (art. 2 pkt 4 ppkt b ustawy z 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym). Uzasadnione jest stwierdzenie, iż na tle rozpoznawanej sprawy decyzja o wyznaczeniu lekarza weterynarii nie zajmuje się podstawą świadczenia usług. Tę zaś strony określiły jako wykonywanie zlecenia w ramach działalności gospodarczej wyznaczonego lekarza weterynarii. Działalność gospodarcza nie traci swych cech przez wykonywanie usług nawet przynależnych do zadań administracji weterynaryjnej, wykonywanych na jej zlecenie i w jej imieniu. Dla zleceniodawcy (Inspekcji) zleceniobiorca wszak nadal świadczy usługę (działalność) we własnym imieniu za co też otrzymuje wynagrodzenia (art. 2 i 4 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i art. 2 uprzedniej ustawy z 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej). Jego jest też ryzyko wykonania usług wobec zlecającego i bezpośrednich odbiorców. Nadto z ustawy o inspekcji weterynaryjnej podstawa do stwierdzenia nieważności tych umów również nie wynika, przeciwnie wyklucza ona tylko pracownicze zatrudnienie (art. 44 ust. 4 ustawy z 2004 r.), zatem można przyjąć, że dopuszcza, iż wyznaczony lekarz ma prawo wybrać działalność gospodarczą jako podstawę realizowania zleconych usług.

Sąd Apelacyjny nie podziela wniosku, jaki wywiódł apelujący, iż w sprawie A. S. o zwrot nienależnie pobranej emerytury gdzie orzekł Sąd Najwyższy (wyrok z dnia 14.12.2009r. sygn. akt I UK 209/10) w uzasadnieniu potwierdzona pośrednio została prawidłowość stanowiska organu rentowego. We wskazanym judykacie wskazano bowiem ,iż wykonanie czynności w zakresie inspekcji weterynaryjnej nie stanowi samodzielnej podstawy podlegania ubezpieczeniom społecznym z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli są one wykonywane w ramach prowadzonej przez przedsiębiorcę (podatnika) pozarolniczej działalności gospodarczej (art. 13 pkt 6 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych) (LEX nr 738525). Powyższe zgodne jest z przedstawioną powyżej argumentacją.

Konkludując - zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i dokonał trafnej oceny dowodów, którymi są przede wszystkim dowody z przedłożonych do akt sprawy dokumentów w postaci między innymi umów zawartych między A. S. a Powiatowym Lekarzem Weterynarii.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny w Łodzi, działając na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w treści art. 98 § 1 k.p.c. ustalając je zgodnie z § 2 ust. 1 – 2 oraz § 11 ust. 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku poz. 490).